

Final de elită al Ediției a XXII-a

(Grigore Constantinescu – 22 septembrie 2015)

Aurul sonor al toamnei anului 2015 a răspândit armoniile lunii septembrie timp de 22 de zile, adunând iubitorii muzicii în preajma capodoperelor. Pentru ultimele zile, la Sala Mare a Palatului elita și-a impus prestigiul datorită simbolului reprezentat de dirijorul Andris Nelsons, concertmaestrul Liviu Prunaru și „Royal Concertgebouw Orchestra Amsterdam”, considerată unul din primele ansambluri simfonice ale lumii.

Prima din cele două seri dedicate finalului de Festival a dovedit-o prin programarea paginii de excepție a „Concertului nr.1” de Bela Bartok, în interpretarea violonistei Janine Jansen și Simfoniei nr.7 în Do major „Leningrad” de Dmitri Șostakovici. Evoluția solistică a violonistei olandeze consolidează renumele literaturii concertante moderne, printr-o sinteză personală a expresiei moștenite de la romantici și concepției noi a viziunii interpretative, îmbinate cu lejeritatea tehnicii de execuție instrumentală. Deși muzica bartokiană este mai greu accesibilă, Janine Jansen a găsit calea firească a accesibilității lirice, pe care o așteptam. Contrastul cu Simfonia de Șostakovici a fost evident, de-a lungul unei durate de execuție excesiv de îndelungate. Pentru prima parte, binecunoscutul marș al năvălitorilor nemți asupra Rusiei, apoi pentru încheierea lucrării în partea a IV-a, Andris Nelsons a dezvoltat spectaculoase sonorități de o masivitate aproape înfricoșătoare. Momentele de suferință, jale și rezistență împotriva dușmanilor au fost descrise în secțiunile mediane de către dirijor și orchestră cu o expresie filmică.

Îmi pare că, pentru serata finală am fost invitați la o continuare a producției Orchestrei din Amsterdam. Nelsons a creat un discurs romantic fluid și adecvat cerințelor creatorului pentru „Simfonia nr.2” de Brahms. Ecoul de arcadă al primei „Rapsodii române” de Enescu dirijate de Kristian Jarvi în debutul Ediției nr.22 l-am regăsit în versiunea de mare bogăție sonoră a „Rapsodiei române nr.2”, semnată de Andris Nelsons. Cum îl cita Ministrul Culturii, Ionuț Vulpescu, în Cuvântul de închidere, pe Barenboim, această Rapsodie poate fi caracterizată drept „Enescu forever”, ceea ce dirijorul și orchestra olandeză au realizat cu fidelitate. Finalul concertului și al Festivalului, cu Suita nr.2 „Daphnis și Chloe” de Ravel, proiecta lumina speranței, în Sala Mare a Palatului, evocând minunatul răsărit de soare zugrăvit muzical de compozitor.

Festivalul Internațional „George Enescu” s-a încheiat duminică seara cu ovații prelungite și această speranță a Răsăritului de Soare, pentru anii ce pregătesc coninuarea în 2017, a acestei sărbători cultural artistice a României.